

KIS NAP

ŐSZI NAP. (Lásd a 262. lapon.)

XXXVII. kötet, 17. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1889. október 27 én.

A GRÓFKISASSZONY ROKONAI.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

Ég oszonna alatt abban állapotok meg Ernővel, hogy később majd ők is kísértálnak a kicsinyekkel a tóhoz, mely nem volt messzire, épen feleuton tőlük a kastélyhoz; odáig Gizike és Károlyka is elsétálhatnak. Vállalkoztak is rá nagyon, mert azt remélték, hogy Ernő majd őket is megcsónakáztatja, szabad lesz, ha ott van velök a kis Dorka mama.

Nem indulhattak azonban olyan korán, mint tervezték. Mindenféle apró házi dolog akadt, melyet Dorkának előbb kellett végezni, nehogy a jó nagymamának baja legyen az ő sétájok miatt. Aztán mikor elindultak, más hiba is esett: nem tudták jól az utat. Ernő azt magyarázta nekik, hogy csak jőjenek a legrövidebb uton, a mezőn, dombon keresztül, mindjárt ott lesznek. Hát ezzel úgy jártak, mint a legtöbben az ilyen rövid uttal: nem jutottak el rajta sehová. Mikor már nagy ideig mentek, belátták, hogy rossz irányban mennek. Nincs más hátra, mint visszatérni oda, a honnan indultak és aztán a hosszabbik, de biztos uton menni. Tilda mérgeskedett, Dorka is sajnálta a dolgot, de már ezen segíteni nem lehetett.

Ilyen módon sok idő telt bele, a míg végre oda jutottak a tó közelébe. Épen akkor közeledtek, mikor az ott levők már hazafelé készülődtek. Ott volt a nevelőnő is Ottikával. Ernő pillantotta meg először az érkezőket s már messziről sajnálkozva kiáltá:

— Jaj de megkéstetek! Már mi épen indulóban vagyunk hazafelé.

— Eltévesztettük az utat, felelé Dorka őszintén. De mert ígértük, hogy eljövünk, hát mégis csak eljöttünk. Mi is sajnáljuk, hogy elkéstünk a mulatságról.

— Hátha még visszatérnénk egy kis időre a tóhoz? szólt a jószívű Ottika.

— Az nem lehet, szólt Malvina kisasszony. Már későre jár az idő. Mondtuk a mamának, mikor térünk haza s akkor otthon kell lennünk, mert különben még aggódnék, hogy baja esett valakinek.

Megindultak tehát mindnyájan. Utjok azonban nem vezetett sokáig egy irányban, mert a kastélyba jobbra kellett fordulni, Dorkáéknak pedig balra. Az igazat megvallva, Dorka ezt nem is nagyon bánta; mert kissé nehezebbre esett, hogy nyájas és barátságos legyen a nevelőnővel szemben, a kivel tegnap olyan kellemetlen találkozása volt. De azért igyekezett, hogy el ne árulja kellemetlen érzését, épen úgy, mint Malvina kisasszony is rajta volt, hogy ne lássék, mintha nem szívesen látná Dorkát. Mégis mind a ketten érezték, hogy ők bizony nem szívesen vannak együtt. Niki és Eduska pedig rögtön odacsatlakoztak Dorkához és hallgatagon lépkedtek mellette, úgy hogy akárki is láthatta, hogy ezeknek nagyon nincs valami vagy valaki kedvökre. De bár különben pajkos fiuk voltak, mégsem árulták el szóval, mi nem tetszik nekik.

Csakhamar eljutottak arra a helyre, a hol az ut kétfelé vált. Ottika itt szinte boszusan mondá:

— No tessék! Most alig hogy együtt

voltunk, már megyünk, ti.

— Seba Majd máskor

— Igen Kárba veszett asszony nem nakba... n Ernő azt mon tem, hogy eg már el kell vagyunk oly

A jó ki félig siránko vigasztalta:

— No, Majd talál holnap nem néhány ven sem halunk

— Jaj sopánkodott

— Ép gyon messz

Malvin rette az ő r hogy Dorka dolgot.

— Ott ezt a dolgot ő szeret, az látszik nek látja őket. a ki nem ér

— Oh magam is lehetek tov

— Tu

voltunk, már vége! Most már mi is haza megyünk, ti is haza mentek.

— Sebaj no! biztatá Dorka vidáman. Majd máskor jobban elrendezzük.

— Igen, de én mára számítottam. Kárba veszett a délutánom! Malvina kisasszony nem engedett beleülnöm a csónakba... no, de azt előre tudtam. De Ernő azt mondta, hogy ti is eljöttök, örültem, hogy együtt leszünk... most pedig már el kell válnunk. Akkor mi haszná vagyunk oly közel egymáshoz!

A jó kis Ottika ezt úgy félig tréfásan, félig siránkozva mondta s Dorka nevetve vigasztalta:

— No, már csak nyugodjunk bele. Majd találkozunk holnap... de nem, holnap nem lehet, vasárnap van s apánk néhány vendéget hívott... na, hétfőig sem halunk bele.

— Jaj istenem! Hol van még hétfő! sopánkodott Ottika.

— Épen holnapután. Nincs az nagyon messze.

Malvina kisasszony, a ki nagyon szeretete az ő növendékét, rossz néven vette, hogy Dorka ily vidáman akarja elütni a dolgot.

— Ottika nem veszi olyan könnyen ezt a dolgot, mondá tehát. Mert a kiket ő szeret, azok után vágyódik és soknak látszik neki a kevés idő is, a míg nem látja őket. Hanem persze ezt nem érti, a ki nem érzi.

— Oh, én értem, szólott Tilda. És én magam is nagyon sajnálom, hogy nem lehetek tovább Ottikával.

— Tudod mit? szólott hirtelen Ottika.

Jertek most hozzánk. A mamácska majd aztán befogat és haza küld.

— Ezt valóban meg lehet tenni, szólott Malvina kisasszony.

— Magam is nagyon szeretném, felelé Dorka, de én nem mehetek. Mégis csak tovább maradnánk, mint ahogy nagymamánk számítja, aztán meg az ő tudta nélkül a kicsinyeket nem szabad sehová vinni.

— De hisz a nagymama egészen megbízik benned, szólott Ottika. Ha te jónak látod, akkor jól van.

— Dehogy! Nem úgy van az, Ottika. A nagymama azért bízik meg bennem, mert tudja, hogy nem teszem azt, a mi neki nem volna kedvére.

— No's, szólott Malvina kisasszony, hát másképp is lehet. Dorka menjen haza a kisebbekkel, Tilda pedig jöjjön velünk. Vagy neki sem szabad?

— Oh igen, Tilda mehet, felelé Dorka nyugodtan.

A finom érzésű Ernő kissé összeránczolta a homlokát. Nem szeretete, hogy az egyiket hívják, a másikat nem.

— De hátha a nagymamának nem lesz kedvére? mondá. Ne okozzunk csupa barátságból kellemetlenséget.

— Azon ne aggódjál, biztatá Dorka. Majd megmondom én a nagymamának, hogy történt. Bizonyosan még örülni fog neki. De most már induljunk, kiki haza felé! Isten veletek, Ottika, Tilda!

Elváltak s az egyik csapat ment jobbra, a másik balra.

Alig mentek Ottikáék husz lépést, Tilda hirtelen megállt.

— Eszembe jutott valami... izen-nem kell valamit Dorkával haza,... mindjárt visszatérek.

S futva ment Dorkához és sugva, hogy a kicsinyek és Niki meg Edus ne hallják, mondá:

— Csak azért jöttem, kis Dorka mama, hogy ne gondold, mintha szívesen mennék oda.

— Ugyan mért ne mennél szívesen? Jól elmulatsz egy-két órát, aztán szépen haza kocsikázol.

— Igen, de az nem járja, hogy téged nem hívtak. Szeretném kikaparni annak a Malvina kisasszonynak a szemét. Hogy mert veled úgy beszélni!

— Legyen eszed, Tilda! Egészen rendjén van így a dolog. Tudod, hogy én csakugyan nem mehetnék most a kastélyba. Azt ők is tudják, hát minek erőltették volna hiába a dolgot? No, csak menj szépen vissza és ne váraikoztasd őket.

Tilda vissza is tért s utközben ilyenformát gondolt:

— Dorka olyan jó, igazán olyan nagyon jó!... Talán helyesebb lett volna, ha én sem megyek nélküle...

De amint visszatért Ottikáékhoz, hamar elfelejtette ezt a gondolatát s vigan ment odább.

Már jó későre járt este az idő s Dorka éppen felolvasott egy könyvből a nagymamának, mikor kopogás hallatszott a házkapuján.

— Ez Tilda, szólta Dorka. De hogy van az, hogy kocsirobogás nem hallatszott? Csak nem jött gyalog?

Nem bizony, mert épenséggel nem is jött. A ki belépett, az egy inas volt, a ki

levelet hozott a grófnétól. A jó grófné azt írta, hogy ha a nagymama kívánja, hát azonnal haza küldik Tildát, de nagyon szeretnék, ha hétfőig ott maradhatna nálok és szépen kérik a nagymamát, engedje meg.

A nagymama odaadta a levelet Dorkának, olvassa el.

— No's mit gondolsz, kedves Dorkám?

— Azt, hogy mindenesetre engedje meg, kedves nagymamácska. Tilda nagyon kellemesen fogja ott tölteni az időt. Mindjárt összecsomagolom egy pár apró holmiját, a mire ott szüksége lehet.

— Csak az a furesa, szólta a nagymama tünődve, hogy mindig csak Tildát kívánják magukhoz, és téged nem. Pedig szeretném, ha neked is volna egy kis szórakozásod.

— Hiszen arról is van szó a levélben... azt írja a néni, hogy hetfőn majd mindnyájan találkozunk a tónál délután, ott egy kis nyári multság lesz és engemet is hív, ha a nagymama elbocsát.

— Már hogy ne bocsátanálak, kedves jó gyermek, szólta a nagymama megnyugodva. Így hát jól van. Rokonaink igazán nagyon kedvesek. Hát csak maradjon ott Tilda. Majd hetfőn haza hozod. Mert azt nem szeretném, ha nagyon sokáig maradna ott egy huzomban; nagyon elkényeztetnék ott abban a gazdag nagyuri házban.

Tilda, az igaz, nagyon szerette, hogy ott lehetett a grófi kastélyban, tetszett is neki a nagy fény, a sok cselédség, de azért mégsem igen kellett attól félni, hogy nagyon oda szokik, elkényeztetik.

Ennek pedig volt az oka titokban igaz

valami külön asszony egy mindig, ké

Ennek pedig az a Malvina kisasszony volt az oka, a kit Tilda most már ugy titokban igazán kezdett gyűlölni. Megle-

het, hogy az ő helyén meg Dorka épen megszerette volna. Mert a mi Tildának szörnyü módon nem tetszett, az nem volt

... NÉZTÉK SOKÁIG. (Lásd a 264. lapon)

valami különös borzasztóság. Malvina kisasszony egyformán komoly, szigorú volt mindig, kérlelhetetlenül rendet tartott és

nem engedte, hogy akár Ottika, akár Tilda alkudjanak vele, ha egyszer ki- mondta, hogy ennek vagy annak így

vagy úgy kell történni. Dorka talán azt látta volna ebben, hogy ez a nevelőnő jószívű, gondos, de szigorú s nem engedi, hogy a gyermekek elbizakodjanak. Tilda csak azt látta, hogy Malvina kisasszony rettentően kellemetlen egy teremtés, a kitől soha sem teheti azt, amit akar, hanem folyvást ügyelnie kell magára, pontotnak, illedelmesnek kell lennie, ez pedig nagyon unalmas.

(Folytatása következik.)

Ő S Z I N A P.

(Képpel a czímlapon.)

KI-KINÉZÜNK az utcára,
Szemünk busan esik rája.

*A mit látunk, oly szomoru!
Az ég csupa felhő, boru.*

*Eső zuhog szüntelenül,
A ki kint jár, majd elmerül.*

*A szünnapunk kárba veszett,
Még csak sétálni sem lehet.*

*Várjuk, lessük, hogy majd végre
Az esőnek is lesz vége.*

*De hiába! Csak nem szünik,
A nap már elő nem tűnik.*

*Nem? No hát jó! Hát csak tessék!
A míg tetszik, addig essék!*

*Csak azért sem ijedünk meg,
Neki megyünk az esőnek.*

*Esernyővel, felöltővel
Daczolunk a rosztól.*

*Barátinkhoz elsétálunk
És ott estig vigan játszunk.*

A JANCSIKA TR O M B I T Á J A.

— Beszélyke. —

(Képpel a 261. lapon.)

JANCSIKÁNAK nem volt nagyobb kivánsága ebben az életben, mint hogy neki is legyen egy olyan kis réztrombitája, mint ott a harmadik szomszédban a Gyuriczának. Kérdezősködött is utána és azt hallotta, hogy biz az drága portéka, egy egész ezüst hatosba kerül. De meg is éri ám! Az volna csak a gyönyörűség, ha neki magának volna egy olyan hatos réztrombitája, a melyet fujhatna, a mikor neki tetszik és a melyhez másnak senki- nek sem volna szabad hozzányulni, ha ő nem akarja. Persze, kölcsön adná egy kicsit másnak is, különösen Palkónak, a testvérbátyjának, a ki olyan jó testvére; de még Palkónak is csak akkor volna szabad trombitálni, ha ő megengedi. Ez pedig nagy dolog!

Talán bizony akad valaki, a ki nevet Jancsikának ezen a gondolkozásán. De hát kár nevetni, mert Jancsika mindössze öt éves kis fiúcska volt és én fogadni mennék, hogy közületek akárki sem gondolkozott valami nagyon sokkal okosabban öt éves korában. Elég az hozzá, hogy Jancsika, mióta csak tudta, mi az a hatos trombita, egyéb- re sem vágyódott, mint egy ilyen hatos trombitára. Ké-

sőbb, mikor
dott egyéb
volna egy sz
később, miko
ség és fázás,
két és egy j
hatos trom
kozva gondo
haszontalan
gyon vágyód
kis eset meg
dolgozott, h
zódve, hogy
világon, mi
trombitácsk

Ez a
mind hiába
után, aztán
után hónap
nem volt ha

Ebből
is, könnyű
bében nem
hatosok. S
jam, még
de még csa
tévedt soha
nehéz volt

Az ig
jától vagy
kérte is, de
igy szólt:

— N
talanságra
hogy keny
Anna
öten volta
munkával
dennapi k

sőbb, mikor nagyobb lett, talán vágyódott egyéb után is, talán jobb szeretett volna egy szép labdát, vagy pedig még később, mikor már jól értette, mi az éhség és fázás, talán egy jó meleg ködmönkét és egy jó ebédet többre becsült egy hatosos trombitánál, sőt talán csodálkozva gondolt is arra, hogy valaki ilyen haszontalan kis játékszer után olyan nagyon vágyódhatik. De akkor, mikor ez a kis eset megesett, Jancsika nem így gondolkozott, hanem szentül meg volt győződve, hogy nincs nagyobb boldogság a világon, mint ha valaki egy hatosos réztrombitácskába fujdogálhat.

Ez a nagy vágyakodása azonban mind hiába volt. Egyik nap mult a másik után, aztán egyik hét a másik után, aztán hónapok is multak, de Jancsikának nem volt hatosos trombitája.

Ebből aztán, még ha nem mondom is, könnyű kitalálni, hogy a Jancsika zsebében nem igen sűrűn csörögtek az ezüst hatosok. Sőt hogy egészen az igazat mondjam, még réz-krajczárok sem csörögtek, de még csak egy árva krajczár sem igen tévedt soha a Jancsika zsebébe. Így aztán nehéz volt a trombitát megszerezni.

Az igaz, hogy kérhette volna az apjától vagy az anyjától. Egyszer-kétszer kérte is, de aztán abba hagyta, mert apja így szólt:

— No persze, majd olyan haszontalanságra költöm a pénzt. Örüljete, hogy kenyeret kaptok.

Annak csakugyan örülhettek. Mert öten voltak testvérek, atyjok pedig nehéz munkával kereste meg számukra a mindennapi kenyeret, jól meg kellett forgatni

minden krajczárt, hogy mire költsék. Így aztán persze soha sem jutott fölösleges hatos a Jancsika trombitájára.

Egyszer mégis újra kísérletet tett, hogy megalkudjék a mamával. A mama megint azt mondta, hogy nem adhat hatoskát a trombitára, mert szükséges a pénz kenyérre.

— Azt nem szeretnéd, ugy-e, ha éhen maradnál?

A ravasz Jancsika így felelt:

— De igen, én éhes akarok lenni, nekem kenyér helyett trombita kell.

Palkó, a jó testvér, a ki tudta és hallotta Jancsika e régi sóvárgását, mindjárt segítségére sietett.

— Oh, akár inkább én sem ebédelek, csak Jancsikának legyen meg már egyszer a trombitácskája.

De az alku nem sikerült, a mama egészen másképp gondolkozott és így szólt:

— Ugyan Palkó, neked már igazán több eszed lehetne. Bizony talán azt hiszed, hogy inkább éheztetni foglak, csak hogy egy ilyen hiába való játékszeret vehessünk. Ne is beszéljete nekem többet róla!

Így aztán Palkó és Janika kaptak ebédet, mert a mama ezt szükségesebbnek találta. És trombitácska mégsem volt.

Aztán megint mult egy pár nap, meg egy pár hét is trombitácska nélkül, Jancsika nagy szomorúságára. A hány-szor csak a harmadik szomszédbeli Gyuriczát nagy vigan trombitálni hallotta, mindannyiszor rettentően elbusulta magát. Még az sem vigasztalta, hogy Palkó is vele busul. Mit ér a Palkó busulása, ha neki sincs hatos a zsebében. Utoljára

még Ninuska, a testvérnéikéjük is velök busult, de még az sem segített a bajon.

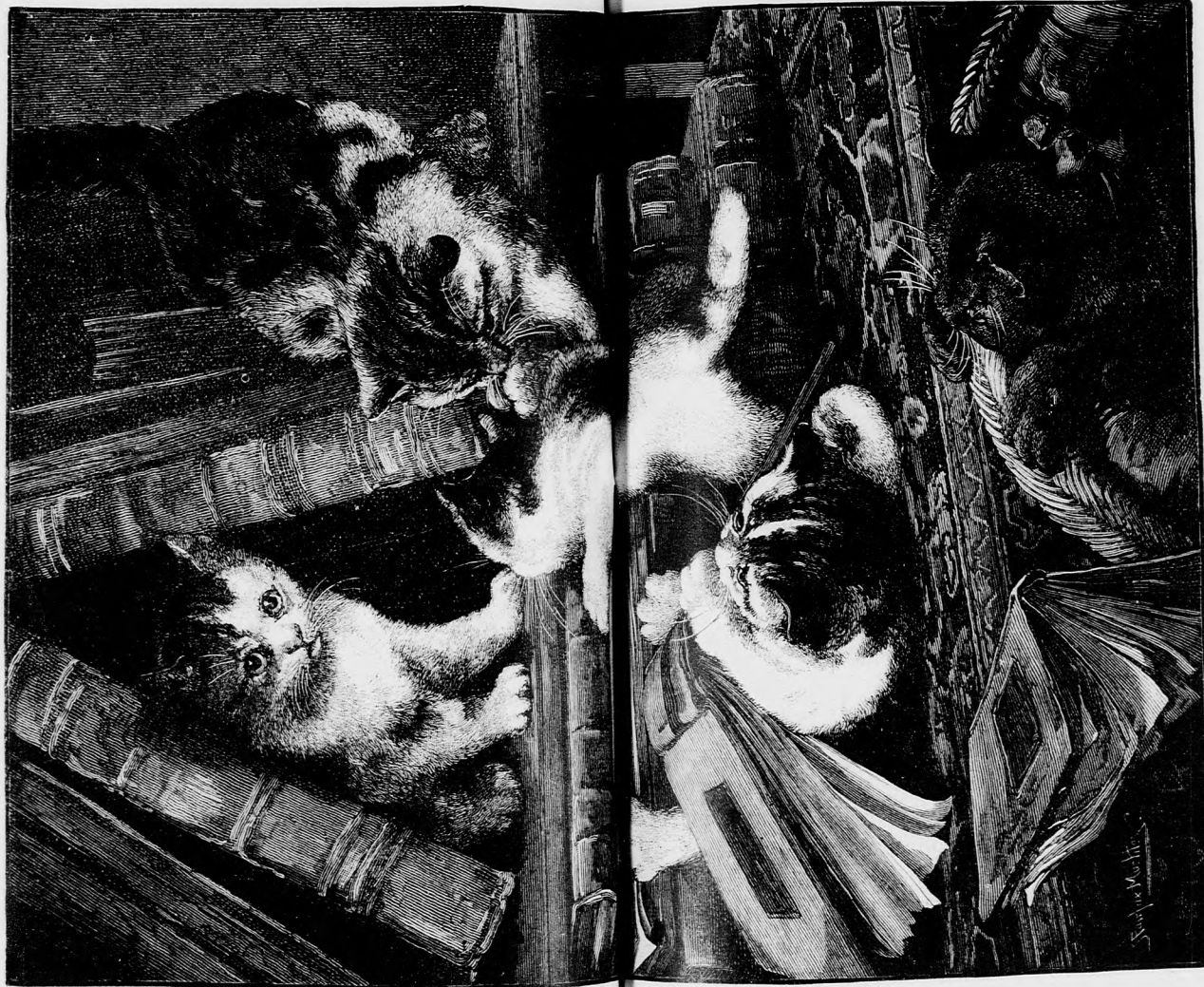
Egyszer aztán az történt, hogy Jancsika nem kívánt se trombitát, se semmi egyebet. Ott feküdt az ágyban, hol kipirult orczával, hol halotthalványan s nem is tudta, mi történik körülötte. Az orvos pedig, a ki naponként eljött egyszer-kétszer, igen komolyan vizsgálgatta, tapogatta és azt mondta, hogy nagy beteg a kis fiu. Az volt csakugyan, több nap telt bele, míg végre kissé jobbacskán lett és lassan, lassan megint beszélni kezdett. És mikor megszólalt, megint csak azon kezdte:

— Oh, ha egy szép kis trombitácskám volna!

De most még Palkó is belátta, hogy erre gondolni sem lehet. A mi kevés pénzcskéjük volt, azt ráköltötték a jó szülők doktorra, patikára, ezt is alig győzték.

Egy napon Palkó és Ninuska az utcán jártak s a sarki bolt ablaka előtt álltak meg. Olyan vegyes-kereskedés volt az, a melyben minden volt, a mit csak ők kívánhattak. Nézték is sokáig nagy sóvárogva (Lásd a képet a 261. lapon) a csábitó sonkát, cipót, a másik oldalon a

sok szép ruhafélét, amott meg a százféle játékszert. Ninuska arra gondolt, milyen jó volna innen valami a kony-

hára, akkor a mamának nem kerülne annyi gondjába, hogy mit adjon a kis beteg Jancsikának. Palkó meg arra gon-

dolt, milyen jó volna egy olyan kis trombitácska, a kis beteg Jancsika mindjárt könnyebben türné a betegségét, bizonyo-

is halk sohajtással odább mentek. Alig mentek tiz lépést, mikor a Csipi Bandival találkoztak.

— Hova ballagtok ilyen busan? kérdé Bandi nagy jó kedvvel.

— Haza megyünk.

— No, jőjj velem, Palkó, majd jobb kedved lesz mindjárt.

— Hát te hová mégy?

— Ide ebbe a boltba ni.

Veszek valamit.

— Ugyan mit?

— Még magam sem tudom bizonyosan. Jőjj velem és segíts választani.

Palkó oly ritkán vásárolt valamit, hogy ezt a gyönyörűséget el nem szalaszthatta. Ninuska tehát haza ment, Palkó pedig Bandival bement a boltba.

Csak a boltos felesége volt ott. Kérdezte, mit akarnak venni?

— Mindjárt szétnézek, szólt Bandi. Van egy hatsom, a mi már rég nem volt, hát veszek valami nagyon jót.

— Hej, Bandi, ha te igazán jó barátom volnál, vennél egy kis trombitácskát... majd valamikor meghálálnám.

Bandi nagyot nevetett.

— Micsoda bolondság jutott eszedbe? Már ugyan minek kellene neked ilyen haszontalan játékszer?

san hamarabb meg is gyógyulna, ha régi nagy vágya teljesülne.

Ezt azonban hiába gondolták s végre

— Nem is nekem kellene, hanem a kis öcsémnek, a ki nagy beteg volt. Rég kívánczik utána, úgy szeretném a kedvét tölteni.

— Hát csak tedd meg. Nem szükséges ahhoz az én pénzem.

— De ha nekem nincs!

— No bizony! A míg én a boltosnéval alkuszom, zsebre dughatsz egyet.

Palkó a feje bubjáig vörös lett.

— Nem vagyok én tolvaj! mondá.

Bandi nem is hederített rá többé, csak járt-kelt tovább a boltban s végre választott valami csemegét, kifizette és a két fiu távozott. A nyalánkságból adott Palkónak is és elkísérte hazáig. Mikor pedig Palkó már be akart fordulni a házba, Bandi megállította.

— Várj csak! Még adok valamit. Nesze, add oda a kis öcsédnek. Lásd, én ügyesebb vagyok ám.

S ezzel egy ujdonat új trombitácskát nyomott a Palkó markába és nevetve elszaladt.

Palkó egészen elámulva nézett a játékszerre s hamarjában nem is igen tudta, mit gondoljon. Először olyanformát gondolt, hogy ez a Bandi mégis csak jó fiu, titokban megvette a trombitácskát. Hogy fog a kis Jancsika örülni!

Szaladt is be és a kis Jancsika csakugyan úgy örült, hogy betegen is majd kiugrott az ágyából. Fújta a trombitácskát, gyönyörködött benne, tapsolt, nevetett s egészen elfelejtette a betegségét. Ennek meg aztán mindnyájan örültek, pedig biz az egy csöppet sem volt nekik mulatságos, mert rettenetes hangja volt annak a kis trombitának; recsegett, har-

sogott, majd megsiketültek bele. De azért csak hagyták és türték, abban bízva, hogy Jancsika majd csak belefárad.

Abba ugyan jó idő beletelt, de végre mégis csakugyan belefáradt. És mert olyan nagyon meg volt elégedve, hát szépen el is aludt.

Ekkor aztán csönd volt és mindenki nyugodtabban gondolkozhatott. Ninuskának pedig eszébe jutott, hogy megkérdezze: hol szerezte Palkó ezt a szép kis trombitácskát?

— Bandi adta... ő vette.

— Ah, hát annyi pénze van? Nem is hittem volna.

— Igen, volt egy hatoskája s azon vett...

De itt aztán megakadt Palkó. Hát hogy is volt az? Bandi világosan azt mondta, hogy egy hatoskája van. De ezen azt a nyalánkságot vette... tehát a trombitácskát nem vehette. És mikor szó volt a trombitáról, biztatta, hogy lopjon egyet. Világos... Bandi lopta ezt a trombitácskát.

Most volt még csak Palkó megakadva. Kiszaladt hogy ne vegyék észre nagy zavarát. Odakint aztán keservesen küzködött. Mert ha szegények voltak is, de becsületesek voltak és Palkó érezte, hogy itt nincs rendjén valami. Csak azt nem tudta hamarjában, hogy mi? Hiszen ő nem tett semmi rosszat, ő nem nyult semmihez, ajándékba kapta Banditól azt a trombitácskát, a Bandi dolga, hogy szerezte... És most már hogy is vegye el Jancsikától? A szegény kis beteg talán bele is halna.

De I
mán meg
csak olyan
van ebbe
Bandi ne
trombitács
annyiban
bűnös. El
azonban
megtenni.
fizetné. I
mint hogy
boltosnak

Csak
dolni, mi
rászánta
Jancsika
lopózott
ből a tro
megtenni
beteg bu
nem talá
Palkó ke
tette. Ha
az utcán
hogy mos

Ha
dolják to
nak szin
Aztán a
Bandinak

—
nám ráb

A
elgondol
megindu
állt, a m
már a b
amint I

De hiába próbálta Palkó ilyenformán megnyugtanni a lelkiismeretét, mégis csak olyanformát érzett, hogy valami hiba van ebben a dologban. Ő tudja, hogy Bandi nem becsületes uton jutott ehhez a trombitácskához, ha pedig tudja és mégis annyiban hagyja, akkor ő is csak olyan bűnös. Ezt hát rendbe kell hozni. Ezt azonban könnyebb volt elgondolni, mint megtenni. Igen, ha volna pénze, hát megfizetné. De nincs. Egyebet nem tehet, mint hogy visszaviszi a trombitácskát a boltosnak.

Csak hogy ezt is könnyebb volt elgondolni, mint megtenni. Arra még csak rászánta magát Palkó, hogy amint a kis Jancsika boldogan, édesen aludt, hát oda lopózott hozzá és óvatosan kivette kezéből a trombitácskát. Ezt is keserves volt megtenni. Hogy fog majd a szegény kis beteg busulni, zokogni, ha fölébred és nem találja többé a trombitácskát! De Palkó kemény elszántsággal mégis megtette. Hanem mikor aztán kint volt vele az utcán, akkor nem tudta csak igazán, hogy most már mit csináljon vele?

Ha visszaviszi a boltba, még őt gondolják tolvajnak. S a becsületes Palkónak szinte szédült a feje erre a gondolatra. Aztán az jutott eszébe, hogy elviszi Bandinak, tegye ő jóvá a hibát.

— Nem fogja megtenni, hiába akar-nám rábeszélni.

A kapuhoz támaszkodva, mélyen elgondolkodott Palkó. Egyszerre aztán megindult, elszántan, gyorsan és meg sem állt, a míg ott nem volt a boltban. Akkor már a boltos is ott volt és nagyot nézett, amint Palkó a trombitácskát oda nyuj-

totta neki. Persze, hogy nem értette a dolgot.

— Elmondom, szólt Palkó. És higye el, úgy van, amint mondom.

S hiven, őszintén elmondta az egészet. A boltos merően nézett rá.

— Nagyon becsületes képed van, fiu! hajlandó vagyok elhinni, hogy úgy van, amint mondtad. Majd utána járok, ismerem azt a Bandit... No, ne félj, nem fogom becsukatni. Csak menj haza, és iparkodjál, hogy a Jancsikát föl ne ébreszszék még egy kis ideig.

Palkó teljesen elégedetten és megnyugodva tért haza. Megkönnyebbültnek érezte magát, mintha valami nagy teher-től szabadult volna; ámbár szomoruan gondolt arra, milyen bus lesz a kis Jancsika, ha majd fölébred. De Jancsika még javában aludt, mikor egyszerre csak belépett a boltos.

— Utána jártam a dolognak, Bandi mindent megvallott. Ugy van, amint mondtad s meggyőződtem, hogy derék fiu vagy. Most már én hoztam Jancsikának még szebb trombitácskát. És reád is lesz majd gondom.

Nem busult Jancsika, mikor fölébredt, ott volt a trombitácska, fujta vigan kedvére. Palkó sem bánta meg, hogy a becsület utján maradt. Mert a derék, mődos kereskedőnek csakugyan gondja volt rá, segítette s derék embert nevelt belőle.

BETÜ-REJTVÉNY.

R R R R ^{ze} P L L L L ott

A KÖNYVTÁRBAN.

(Képpel a 264—265. lapokon)

SÉTÁLNI ment a tudós,
Nyitva a szobája,
Be is oson sebtiben
Mind az öt cziczája.

*S ha már tudós a tudós,
Az a dolog rendje:
Legyenek a cziczák is
Tudományyal telve.*

*Hozzálátnak szaporán
A könyvforgatásnak,
Huzzák, tolják, karmolják,
Tetejébe másznak.*

*Zörg a papír, szakad is,
Ez már jó multság!
Igy a sok nagy tudományt
Könnyen kikaparják.*

*Hajh! de gonosz a világ,
A buzgóság sérti!
Ime benyit a tudós
S a tréfát nem érti!*

*Botot ragad mérgesen
A buzgó cziczákra
S máskor ha sétálni megy
Az ajtót bezárja.*

LACZIKA LOVAGLÁSA.

— Kicsi beszélyke, képpel. —

AGY sebbel-lobbal törtetett haza Tibor, de hirtelen megállt és meglepetve kiáltott fel. Mert valami újat látott a tornáczon.

— Hohó! Ez már derék! Hogy jutottál ilyen gyönyörű lovacskához, Laczika?

A kis Laczika büszkén ült a kerekes falovon és keményen fogta a kantárt, hogy le ne essék. Ettől a veszedelemtől egyéb-

iránt megóvta Flórácska is, ki ott állt mellette. És mivel Laczika még bajosan tudott valamit pontosan elmondani, Flórácska felelt.

— Ugy-e gyönyörű lovacska? Dénes bácsi küldte neki s azt izente, hogy délután majd maga is eljön, majd meglátja, hogy üli meg Laczika a lovat.

— No, majd megtanítom én. Meglásd, Laczika, milyen vitéz huszár lesz belőled.

S megfogta a zsinórt, melylyel a lovacskát huzni lehetett.

— De csak lassan huzd, inté Flórácska.

— Azt én jobban tudom, hogyan kell.

— Már mért tudnád jobban? Vigyázni kell Laczikára.

— Ugyan menj a dolgodra, a bábu-idhoz. Ez nem leányoknak való játék. Majd én fogom Laczikát vezetni.

— Fogod, ha fogod. Én kezdtem meg és most én akarom tenni.

— De én meg nem akarom.

— Semmi közöd hozzá. A lovacska a Laczikáé, az lesz vele, a kit ő akar. Nem szabad bántanod.

Erre aztán a kis fiucska is megszólalt. Jó kis fiu volt és szívesen engedte volna, hogy Tibor is, Flórácska is mulassanak a lovacskával. De most a pörölésből olyasmit értett, hogy Flórácska az ő jussát védi Tibor ellen, a ki talán bizony magának akarja a gyönyörű lovacskát. No már így persze Laczika csak az őt védő Flórácska pártján lehetett és daczosan kiáltá:

— Igen, a lovacska az enyém, nem akarom, hogy bántsd a lovacskámat.

— Per
buxsi, szől
bántani, ne
kisasszony

— É
Flórácska
rossz fiu va
Tibor

sem. A
nak volt
már nem
senki se
pörpatva
kiszólt a

—
hallottát
van? Je

— Persze hogy tied a lovacska, kis buksi, szólta Tibor. Nem is akarom én bántani, ne hidd el mindjárt, ha Flóra kisasszony valamit fecseg.

— Én nem fecsegek! pattant föl Flórácska mérgesen. Te kiállhatatlan és rossz fiú vagy, menj, nem szeretlek.

Tibor éppen nagyon incselkedő ked-

vében volt s utánozva Flórácskát, gunyosan mondá:

— Te kiállhatatlan és rossz leány vagy, menj, nem szeretlek.

Ezen aztán Flórácska még inkább megharagudott s most már mérgesen kiáltotta Tibornak, hogy távozzék, ez pedig még hangosabban felelte, hogy csak azért

... ELKAPTA A ZSINÓRT. (Lásd a 270. lapon.)

sem. A pörölésből pedig a kis Laczikának volt a legnagyobb kára, mert most már nem huzta és nem toltta a lovacskát senki sem. Nem tudom, mi lett volna a pörpatvar vége, de szerencsére az ajtóból kiszólt a mama:

— Mit pöröltök, gyerekek? Nem hallottátok, hogy az ebéd az asztalon van? Jertek egymásután!

Laczika leszállt a lováról, bementek ebédelni. A jó ebédnél úgy féligmeddig el is felejtették a háboruságot egészen addig, a míg végére nem értek már a csemegének is. Ekkor a mama így szólt:

— Most már fölkelhettek. Aztán szépen játszatok, ne pöröljete.

Szépen játszani könnyű is, nehéz is, ha többen vannak együtt. Ha mindegyik

azt akarja, hogy okvetlenül az történjék, a mi neki tetszik s ő meg nem tesz semmit a más kedvéért, akkor bizonyosan rosszul fog végződni a játék. Mert a játék is csak akkor igazán mulatságos, ha egyetértő vidámságban folyik.

Már pedig Flórácska és Tibor nem igen tudtak egyetérteni a játékban.

— Én vagyok a nagyobbik, én jobban értek hozzá, annak kell történni, a mit én akarok, mondogatta Tibor.

De erre meg Flórácska mindig azt felelte:

— Én vagyok a kisebbik, hát úgy illik, hogy te tégy inkább valamit az én kedvemért. Aztán úgy is illik, hogy a fiu legyen udvarias és előzékeny.

— Persze, ha kedves kisasszony huzgom nyájas, akkor megteszem; de ha mérgeskedik, akkor azért sem.

És mert Tibor makacs volt, Flórácska pedig mérgeskedő, hát az lett rendszeren a vége, hogy összepöröltek. Hanem ennek mégis inkább Flórácska adta meg az árát, mert ő sokszor sirva fakadt, Tibor pedig végre is megtette, a mit akart, mert ő volt az erősebbik.

Sokszor törte Flórácska a fejét rajta, hogy kifogjon a bátyján, de csak nagy ritkán sikerült. Most azonban csak azért is sikerülni fog, csak azért is megmutatja, hogy úgy lesz, a mint ő akarja.

Pedig sokszor furesán esik az meg, ha az ember valamit »csak azért is« tesz.

Amint az ebédnél fölkeltek, Flórácska oda sugott Laczikának:

— Tegyük úgy, mintha a szobában akarnánk maradni. Majd azután kivisz-

szük a lovacskát a kertbe és ott fogsz lovagolni, ott nem fog Tibor zavarni.

A kis fiucskának nagyon tetszett, hogy ők titkos tervvel kifognak a nagy testvérökön. S Tibor, mikor látta, hogy a kicsike nem siet a lovacskájához, csakugyan odább ment és maga eljátszogatott.

Nem sokára Flórácska és Laczika is megindultak. Előbb azonban Flórácska ovatosan körülhézett, nincs-e Tibor közel valahol. Nem volt ott. Bizonyosan elment a szomszédba pajtásaihoz.

— Most már indulhatunk. Majd én viszem a lovacskát, így hamarább a kertbe érünk.

El is értek oda szerencsésen, jó meszszire hátra, a hol a kis tavaeska volt. Itt a szép egyenes uton pompás lesz lovagolni.

Laczika fölült a lóra és épen várta, hogy Flórácska megindítsa, mikor a bokor mögül nagy kaczagás hallatszott s a következő pillanatban Tibor ugrott elő.

— Ahá, itt lesz a lovagló iskola? No, gyi!

S elkapta a zsinort, hogy majd ő huzza a lovacskát. (Lásd a képet a 269. l.)

— Ereszd el! Én fogom huzni! kiáltá Flórácska.

— Most már bizony csak én fogom.

— Azért sem fogod!

— Azért is fogom. Kapaszkodjál meg jól, Laczika!

— Azért is szállj le a lovacskáról, Laczika! biztatta Flórácska.

De már ez nem tetszett a kis fiúnak, mert ő lovagolni akart. Tehát nem szállt le, hanem jól megkapaszkodott.

— Így ni! bátoritá Tibor. Most rajta!

Huzta
Mert Flórácska
a lovacskát

Ő erősen
huzta, csak
kának a fiu
gasztva. Eg
ből s Tibor
Laczikával
vesztett és
a lovacskát

Laczika
lyen kár
De megtud
haragosan
lovacska fa

— Te
kát, most

— Én
zöm hozzá

A ki
kájáról és
most már
Tiborra.

— N
Hiszen cs
Egy kicsit
és odarag
hogy csin

— T
szólt Flór

S ez
— D

szintén o
Laczika
mit tegye
teni. Hát
hogy esa
Bizonyos

Huzta, de a lovacska nem mozdult. Mert Flórácska mérgesen megkapta hátul a lovacska farkát és erősen tartotta.

Ő erősen tartotta, Tibor is erősen huzta, csak az volt a hiba, hogy a falovacs-kának a farka nem volt erősen odaragasztva. Egyszerre csak kiszakadt a tövéből s Tibor elvágatott a lovacskával és Laczikával, Flórácska pedig egyensúlyt veszített és végig terült a földön, kezében a lovacska farkával.

Laczika nem is tudta mindjárt, milyen kár esett az ő kedves paripájában. De megtudta nemsokára. Mert Flórácska haragosan utánok szaladt és odadobta a lovacska farkát Tibor elé.

— Tessék! Ha elrontottad a lovacskát, most már igazítsd meg.

— Én nem rontottam el, semmi közöm hozzá. Te huztad, te igazítsd meg.

A kis fiucska sirva szállt le lovacskájáról és nézte a nagy kárt, nem tudva, most már Flórácskára haragudjék-e, vagy Tiborra.

— Ne sirj no, szólt Tibor boszusan. Hiszen csak enyvvel volt oda ragasztva. Egy kicsit föl kell olvasztani az enyvet és odaragasztani. Mondd meg Flórának, hogy csinálja meg, ha elrontotta.

— Te vagy az oka, te csináld meg, szólt Flóra. Én nem csinálom.

S ezzel odább ment.

— De még én sem, szólt Tibor és szintén odább sétált.

Laczika egymaga maradt. Most már mit tegyen? Egyik sem akar rajta segíteni. Hát segít maga. Azt mondta Tibor, hogy csak az enyvet kell fölolvasztani. Bizonyosan vízben, mint a czukrot. Viz

pedig van itt elég a kis tóban. Mindjárt hozzá is lát a munkához.

Tibor és Flórácska még nem mentek messze, mikor kétségbeesett sikoltást hallottak. Ráismertek mind a ketten a Laczika hangjára. Valami baja történhetett. Szaladtak vissza.

Eleinte nem láttak semmit. De a tó széléről hallották a sikoltást — ott gázolt Laczika ruhástól a vízben, mely a partnál nem volt nagyon mély, de beljebb már mély volt és a lovacska ott uszott jó két ölnyire, a kis fiu nem érhetette el, csak sirt utána.

— A lovacskám! Hozzátok ki a lovacskáimat!

— Jöjj ki előbb te magad! Minek mentél a vízbe! kiáltá Flórácska ijedten.

De a makaes kis fiu csak a lovacska után sirt s Flórácska nagy zavarában és ijedtében odarohant a vízbe és kivitte a fiucskát. Tibor meg egy vesszővel a lovacskát próbálta elérni, de csak úgy sikerült, mikor maga is begázolt a vízbe. Ekkor is tönkre ázva, elcsúfítva került vissza a lovacska.

Lucskosan, szégyenkezve, Laczika sirdogálva, tértek a házba a tönkretett lovacskával. És a tornáczon már épen ott volt Dénes bácsi. No, épen jókor jött!

Persze, el kellett mondani, hogy és miképen történt minden, hogy hagyták végül magára a kicsikét, a ki bohó ész-a vízhez ment.

A büntetésnél, melyet Tibor és Flórácska kaptak, még sokkal inkább fájt nekik, hogy pörpatvarkodásukkal olyan szégyenbe jutottak. Rajta is voltak aztán,

hogy ilyesmi meg ne essék többé rajtok. Nem is bánták meg, mert jó egyetértésben s mindig vidáman teltek napjaik.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXVII. kötet 15-dik számában közölt koczkarejtvény megfejtése:

Ö	R	Ö	M
R	Ó	K	A
Ö	K	Ö	R
M	A	R	I

Helyesen fejtették meg: Posztóczky Margit, Polgár Bella, Patay Tibor, Cziráky Miklós, Sztankovics Gyula, Hegyessy Jolán, ifj. Szilágyi Imre, Kricsfalusy testvérek, Jurenák testvérek, Brüll Szidi és Imre, Bánhegyi Géza, Pfitzner Sándor, Langfelder Olga és Ede, Szeszler József, Markó Matild, Tóth Etelka és Pál, Surgóth Jenő, Farkas Etel, Gizella és Irma, Halácsy testvérek, Koch Berta, Henrik és Sándor, Titze György, Brudl Fülöp, Szeder Annuska, Fürth Dezső, Stern Károly, Bernáth Emil, Goldschmidt Zsigmond, Schillinger Margit, Malter Margit és Imre, Rosenberg Zsiga, Krása Jenő, Latzkó Artur, Szukovszky T. (nevedet ird ki egészen, különben máskor nem közölhetem. F. b.) Cserneczky Gizella és Aladár, Pollák Aranka, Flack Flóra, Mocsári Viola, Uferbach Gizella, Gschwindt Ernő, Jellinek Aurél, Fesz-tetits Sándor, Payr Ede, Bródy Szeréna, Toldy testvérek, Bottlik Pista, Zipser Kornélia és Árpád, Boskovits testvérek, Kabdebó Jancsi (kinek az írása? F. b.), gr. Pongrácz Miczi, Beöthy Margit, Jármay Margit, Kasper Irma és Gusztáv, Sugár Katicza és Márta, Buzáth Mariska és Jolánka, Feischl Irma és Jenő, Beksics Alexa, Czölder Irénke, A szombathelyi polgári leányiskola 4-ik osztályu növendékei, Stein Andor és Pál, Reich Olga, Führer Ilona, Tusák Angyal, Moesz Etelka és Iza, Roth Gizella és Vilma, Bláhunka Anna, Loew Anna, Fischer Oszkár, Fuchs Vili Lajos és Béla, Simkovics Erzsike, Geisz Tibor, Rechnitzer Elvira, Kenessey Nelli,

Christian Aranka, Dörögdy Antal, Steiner Ottó, Murárik Bercezi, Szász Gabriella, Lehoczky Margit, Szüts Jenő, Birkás Mariska, Lamm Zsiga, Endresz Juliska, Bernát Margit, Pollák Alfréd, Epstein Elza, Barany Katicza, és Oszkár.

*

A »Kis Lap« XXXVII. kötet 14-dik számában közölt találós mese megfejtését utólag beküldték: Bernáth Olga, Keppich Irén, Bottlik Pista, Beksics Alexa, Payr Ede, Toldy Ernő, Messer Rudolf, Geisz Tibor, Kohe Hermine, Bernát Margit, Zipser Kornelia és Árpád, Kabdebó Jancsi, Rechnitzer Elvira, Szász Gabriella, Endresz Juliska.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Solymos Ilonka. Az bizony nagyon lehetséges, hogy már a kedves mamád is olvasta gyermek-korában a »Kis Lap«-ot. Mert a »Kis Lap« most már 19-dik évét járja, tehát a kik az első években olvasták, azok ma már emlegethetik gyermekeiknek, hogy a »Kis Lap« nekik is jó barátjuk volt. — **Árkövy Rikhard.** Betegségéből, remélem, teljesen fölgógyultál. Hogy szeretsz iskolába járni, örömmel vettem tudomásul s hiszem, nem is fogsz ellankadni a buzgóságban. — **Reich Irén.** Hogy Kohányi bácsi hol lakik, azt valóban nem tudom. Látogatásokat szívesen veszem s legbiztosabban találtok a szerkesztői irodában csütörtöki és pénteki napon, a déli órákban. — **Gróf Pongrácz Miczi.** Ugy sejtem, csak meg akarnál tréfálni azzal, hogy félsz a kísértetektől s azt várod, hogy én nyugtassalak meg. A mama és a kisasszony bizonyosan megmagyaráznák neked, ha szükséges volna, hogy bohóság és mese az mind, csak tudatlan, babonás emberek hisznek benne. Külön levelek írására nincs érzésem, mert ha minden kis olvasómnak külön levélben írnék, (pedig egyik csak úgy kívánhatná, mint a másik) akkor nem készülne el a »Kis Lap.« Azt pedig egyik-másik talán sajnálná. Üdvözöllek, kis testvéreiddel együtt. — *Több levélről a jövő számban.*

Jótekonyság.

A szegény éhező gyermekek javára adakoztak: Máday Andor és Pista 1 frt.

Ez adományok a »P. Lloyd« című napilapban voltak kimutatva.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.

